

15. Juni Fondens uansøgte hæderspris på kr. 40.000 til ny dimitterede kandidater fra Det Kgl. Danske Kunstakademi er den 24. november 2015 tildelt:

Felia Gram-Hanssen

Tildelingen er givet med følgende motivation:

JUXtransmission, 2015

Varighed 30 min.

En lydmobile. Sådan beskriver kunstneren værket som det udfoldede sig på reposen af kunsthallen Charlottenborgs centrale trappe. Eller helt præcist *Building a sound mobile*, hvilket præciserer værkets karakter af performance og dets tilblivelse over tid som en væsentlig præmis.

Strukturen: Tre store diagrammatiske tegninger i sort akryl på væggen og så selve performancen med tre trommeslagere med fuldt trommesæt placeret foran hver deres monitor, hvor de hver observerer en performers fysiske udfoldelse i et tilstødende rum. Med alt dette stiller værket beskueren overfor nok så bekendte problemstillinger; Hvad foregår der, hvad er relationen og hvad er min rolle? Man fatter ikke rigtig noget ved første blik og man kan sige, at uden live-delen ophører al umiddelbar mening. Og selv med alt og alle 'på plads' byder betydningsproduktionen os at gøre noget, at kaste fortøjningen som beskuer og selv navigere mellem værkets enkeltdele. For som værkets titel antyder overføres noget fra et til andet: Fra rum og bevægelse til levende billede og (tilbage i) aktiv musikalsk og kropslig form.

Tredelingens orden, hvis en sådan foreligger som instruks i diagrammatisk eller tekstlig form, forekommer udogmatisk og kan i produktiv forstand forblive lidt uklar for beskueren. Relationer kan nok observeres, og som *form* synes den at efterleves strengt af alle de udøvende, men den forbliver ikke desto mindre relationel og ikke fast. Heri ligger en væsentlig diskurs for rigtig megen af samtidens kunst og det gælder i den grad også her. Så selvom kunstneren i katalogets korte tekst kredser om en art oversættelse fra visuelt input til kropsligt (auditivt) udtryk og et 'grafisk annotationssystem', da vil den enkelte opleve titlens 'transmission' som form og fænomen forskelligt afhængig af, hvilket element, man fokuserer på. Derfor er oplevelsen, sådan som kunstneren også antyder det i teksten, *en samtale*, noget dialogisk – også selv om den er stum. Dette forekommer, ud over den effektfulde opførelse, at være værkets fremmeste kvalitet. At kunne holde denne 'snak' kørende over opførelsens godt 30 minutter uden at forekomme spekulativt langstrakt er fornemt.

I og med værkets rytmiske og kropslige effekt kan man godt sige, at det i sin fulde udfoldelse lader beskueren vakle mellem struktur og kollaps og dér er og bliver værket ikke bare åbent over for vores blik - beskuerens og deltagerens - det er aldeles afhængigt af det. Strategien er ikke ny, men får med Felia Gram-Hanssens værk fornyet præsens og mening. Her rejses ikke monumenter, i stedet bygger man sammen en lydmobile. Noget der drejer og rækker i alle retninger.

Bedømmelsesudvalget den 24. november 2015